

A kőrismag csirázó képessége.

Hivatalos elfoglaltságom csak ritkán engedi meg, hogy az erdészet körében előforduló eseményekről nézeteimet az „Erdészeti Lapok“-ban nyilvánítsam.

Most azonban oly feltűnő physiologiai jelenségről van szó, melyet — habár csak futólag is — a szakközönség elé hozni kötelességemnek tartok.

A kőrismagról az az általános nézet, hogy az elvetés után másod évben kel ki.

Egy szaktársunk — úgy hiszem Ziegelhoffer ur — e nézetet saját tapasztalatai után oda módosította az „Erdészeti Lapok“-ban, hogy az ősszel elvetett kőrismag már a reá következő tavasszal kelt ki.

Mit szólnak azonban erdészeink ahhoz, hogy az általam mult évi május 15—18-án elvetett kőrismag már július közepén ki volt kelve?

Ez észlelet első látszatra annyira meglepett, hogy a hallottak után alig mertem hinni szemeimnek s okát kutattam. A korai kikelés okát a következőkben vélem feltalálni:

1. A kőrismag ugyanazon év tavaszán frissen volt szedve (a pécskai erdőgondnokságban).

2. A még friss mag közvetlen egy hosszan tartó országos eső előtt és annak tartama alatt vettetett el. (Ezért lett a hosszú tavaszi szárazság miatt csak május közepén elvetve.)

3. A mag csak igen vékonyan takartatott be, védelmül a kiszáradás ellen.

A mint ebből látjuk, ha a kőrismagot a kellő gonddal és időben, megfelelő állapotban és eléggé nedves talajban vetjük el, az nem a leglassabb, hanem a leggyorsabb csirázó képességgel bíró magvak közé tartozik, a mennyiben csirázó

képessége két évről két óra redukáltatik, jól lehet a német erdészeti tankönyvekben chablonszerűleg mindig azt fogjuk olvasni, hogy csak az elvetés után következő második évben kel.

Sistaroveczen, 1882. évi december-hó 7-én.

Fuchs János,

m. k. erdész.

Vidéki levél.

Csornoholova, 1883. áprilhó.

Csornoholova — Feketefő ugyan honnan vetted neved, fővel nem birsz s legkevésbé még feketével; hisz nyáron bükköseid buja zöld lombja, télen pedig fulladásig mély fehér hó takarja hegyes-dombos tájadat? A philologus módosít mostani neveden, s tudós alapossággal a multnak regényes monda-körébe vezet.

Midőn még a jelenben földjeidet szántó kisorosz deli népfaj volt, s oly jól kezelte a hajtókopját és a kelevézt mint ma a pálinkás palaczkot, akkor rengeteg ős bükkösök emelkedtek a mostani téres völgy helyén, szabadon járt bennök Szt-Hubert czimeres szarvasa, embertől bántatlanul keresve nyáron bús hangon párviadalra vetélytársát, s az erdők királya a medve korlátlanul élt és uralkodott végtelen birodalmában, akkor, hajdan, ezen táj egy hatalmas herczegé volt. Gazdag főúr, kegyetlen despota, s a milyen dölyfős ő, ép oly angyali jó s ragyogó szép volt egyetlen leánya. Atyjának zajos udvarában a fejlődő rózsa vigaszát virágaiban lelé, csokort kötött s szive választottjának, egy vitéz, előkelő, de szegény levéntének adá. Az atya előtt e viszony titok nem maradt, s haragra gyuladva a szerencsétleneket kegyetlen halálra ítélte. Ezek azonban egy marék fegyveres hü barátal a vadon erdőbe menekültek. Napokig üzték, hajszolták őket a herczeg és zsoldosai; sokáig tartott már az aránytalan küzdelem, mig végre a türelmet vesztett herczeg reájok gyujtatta az erdőt,